

Arrest

nr. 255 315 van 31 mei 2021
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 26 maart 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 26 februari 2021 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 april 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 mei 2021.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaten C. DECORDIER en T.BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers aanwezigheid in het Rijk werd vastgesteld op 30 juli 2015, toen hij werd gecontroleerd ingevolge vandalisme en openbare dronkenschap. De gemachtigde van staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam de volgende dag de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod.

1.2. Verzoeker werd opnieuw door de politie aangetroffen op 2 oktober 2015. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam dezelfde dag ten aanzien van verzoeker de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.3. Op 27 mei 2016 werd verzoeker door de politie verhoord in het kader van handel in verdovende middelen en de diefstal van een fiets. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam dezelfde dag de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod. Verzoeker stelde tegen elk van deze beslissingen een beroep in bij de Raad.

1.4. Op 20 juli 2016 werd verzoeker aangetroffen door de politiediensten. Daar verzoeker werd aangeduid als de dader van een diefstal werd hij overgebracht naar het politiebureau. Bij deze overbrenging beschadigde hij het dienstvoertuig van de politie. Op het politiebureau werden drugs aangetroffen bij verzoeker. De gemachtigde van staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam dezelfde dag ten aanzien van verzoeker, die een valse nationaliteit opgaf, de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod.

1.5. Bij arrest nr. 179 528 van 15 december 2016 verwierp de Raad het beroep dat verzoeker instelde tegen de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod van 27 mei 2016.

1.6. De gemachtigde van staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 1 augustus 2017 ten aanzien van verzoeker nogmaals de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.7. Verzoeker trad op 7 maart 2018 in het huwelijk met E.V., een Belgische vrouw.

1.8. Op 14 maart 2018 diende verzoeker, in functie van zijn Belgische echtgenote, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.9. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 30 maart 2018 de beslissing om, gelet op het bestaande inreisverbod, verzoekers verblijfsaanvraag niet in aanmerking te nemen. Er blijkt niet dat deze beslissing ooit aan verzoeker ter kennis werd gebracht.

1.10. Op 26 oktober 2018 werd verzoeker door de administratieve diensten van de stad Gent in het bezit gesteld van een F-kaart.

1.11. Verweerder werd op 4 augustus 2020 door de administratieve diensten van de stad Gent op de hoogte gesteld van het feit dat verzoeker en zijn echtgenote sedert 25 september 2019 niet meer op hetzelfde adres wonen.

1.12. Via een op 3 december 2020 gedateerd schrijven deelde verweerder verzoeker mee dat werd overwogen om zijn verblijf te beëindigen en dat hem de mogelijkheid werd geboden om stukken over te maken aangaande de duur van zijn verblijf in het Rijk, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezins- en economische situatie, zijn sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong, om aan te tonen dat de bepalingen van 42quater, § 4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) van toepassing zijn en om een OCMW-attest voor te leggen.

1.13. Verzoekers raadsman maakte bij aangetekend schrijven van 5 februari 2021, in antwoord op de brief van 3 december 2020, een aantal overtuigingsstukken over aan verweerder.

1.14. Op 24 februari 2021 werd verzoeker onder bevel tot aanhouding geplaatst wegens poging tot moord.

1.15. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 26 februari 2021 de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden. Deze beslissing, die verzoeker op 27 februari 2021 in de gevangenis ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het

koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: [H.]
Voorna(a)m(en): [S.]
Nationaliteit: Tunesië
[...]

ALIASSEN: [H.S.] [...], onderdaan van Palestina: [S.H.] [...], onderdaan van Palestina; [H.S.] [...], onderdaan van Palestina.

Reden van de beslissing:

Betrokkene bekwam het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie, na een aanvraag van 14.03.2018 in functie van zijn Belgische echtgenote [V.E.] [...]. Hij werd in het bezit gesteld van een F-kaart op 26.10.2018. Intussen is de situatie van betrokkene totaal gewijzigd. Overeenkomstig de gegevens van het Rijksregister wonen beiden immers niet meer samen, en dit reeds sinds minstens sinds 19.05.2019 (verhuis vriendin).

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat betrokkene op onrechtmatige wijze een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie heeft verkregen. Naar aanleiding van voormelde aanvraag gezinshereniging dd. 14.03.2018 werd immers op 30.03.2018 door DVZ een beslissing tot niet-inoverwegingname aan de gemeente overgemaakt, gelet betrokkene het voorwerp uitmaakte van een inreisverbod. Ondanks voormelde beslissing werd per vergissing de F-kaart toch door afgeleverd op 26.10.2018. Er is echter geen sprake van een onderliggend verblijfsrecht. De afgifte van de F-kaart dient dan ook als een manifest onwettige bestuurshandeling te worden beschouwd, hetgeen volgens vaste rechtspraak van de Raad van State te allen tijde kan worden ingetrokken. Bij ontstentenis van een uitdrukkelijke wetsbepaling die de intrekking toelaat, kan een onregelmatige rechtshandeling die rechten doet ontstaan enkel op rechtmatigheidsgronden worden ingetrokken, hetzij binnen de termijn bepaald voor het instellen van een annulatieberoep en, indien een ontvankelijk annulatieberoep is ingesteld, tot de sluiting van de debatten, hetzij te allen tijde als die handeling door bedrog is uitgelokt of door een zodanige onregelmatigheid is aangetast dat zij voor onbestaande moet worden gehouden (cf. RvS 19 januari 1993, nr. 41.632; RvS 9 juni 1993, nr. 43.256; RvS 28 juni 2001, nr. 97.215; RvS 11 september 2001, nr. 98.800; RvS 6 mei 2002, nr. 106.389; RvS 1 oktober 2002, nr. 110.799; RvS 19 november 2002, nr. 112.635; RvS 23 februari 2004, nr. 128.425; RvS 15 juni 2004, nr. 132.404, RvS 25 september 2006, nr. 162.676).

“De Raad wijst erop dat de afgifte van een F-kaart slechts een declaratoir karakter, doch geen constitutief karakter heeft (RvS 5 januari 2012, nr. 271.116). Uit de onwettige aflevering van een verblijfsdocument kan verzoekster geen rechten puren.” Elk verblijfsrecht ontleend aan deze aanvraag bijlage 19ter, vervalt.

Afgezien daarvan dient, zoals hierboven werd aangehaald, te worden vastgesteld dat de gezinssituatie op basis van hetwelke betrokkene het verblijfsrecht – weliswaar onterecht – heeft bekomen, inmiddels compleet is gewijzigd: de relatie tussen betrokkene en zijn echtgenote heeft een einde heeft genomen. Betrokkenes raadsman schrijft evenwel dat betrokkenen nog steeds een relatie zouden onderhouden. Echter dient vastgesteld te worden dat referentiepersoon heeft verklaard aan de cel Schijnrelaties van Gent dat de echtscheidingsprocedure zou zijn ingezet en dat deze eind september voor zou komen. Verder stelde ze ook dat het niet om een [...] schijnhuwelijk ging maar dat het gewoon niet meer ging. Betrokkene legt heden geen stukken voor waaruit het tegendeel kan blijken, bijvoorbeeld stukken waaruit blijkt dat zij nog steeds contacten zouden onderhouden en samen een gezinsleven willen uitbouwen, e.d.m.

Overeenkomstig art. 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 kan daarom het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd worden. Om overeenkomstig dit wetsartikel rechtmatig een einde te kunnen stellen aan het verblijf van betrokkene werd hij op 03.12.2020 verzocht zijn individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of hij eventueel toch het verblijfsrecht verder kon uitoefenen. Dit verzoek werd aan betrokkene betekend op 05.12.2020. Betrokkene legde via zijn raadsman volgende stukken voor:

- Begeleidend schrijven van de raadsman van betrokkene dd. 05.02.2021

- Attest van deelname aan Nederlandse lessen bij CVO Gent dd. 17.10.2018 waaruit blijkt dat betrokkene geslaagd is voor de modules NT2 – Breakthrough persoonlijk en NT2 – Breakthrough publiek
- Aandenken aan de les maatschappelijke oriëntatie (27.01.2020 – 06.03.2020)
- Attest mutualiteit dd. 22.01.2021 waaruit blijkt dat zijn vraag om als titularis ingeschreven te worden, lopende is.
- Attest OCMW Aalst dd. 02.02.2021
- Overzichtsbladen van leveringen die betrokkene heeft uitgevoerd voor Deliveroo Belgium SPRL van 10.12.2020 tot 31.01.2021
- Individuele rekeningen 2018 – 2019 – 2020 zonder vermelding van de werkgever
- Aanslagbiljet personenbelasting dd. 20.10.2020.
- Attestation fiscale dd. 15.01.2021 waaruit blijkt dat betrokkene geen openstaande schulden heeft voor wat betreft belastingen, boetes, vervolgin[g]skosten, etc
- Uitprint van MyCareer: overzicht professioneel verleden waaruit tewerkstellingen blijken in de periode van 24.11.2018 tot 21.09.2020
- Inschrijving zelfstandige met ingang op 02.06.2020
- Aanvraag tot identificatie voor BTW-doeleinden bij aanvang van een activiteit dd. 16.06.2020
- Dienstverleningsovereenkomst met Deliveroo dd. 16.11.2020
- Betalingsuitnodiging sociale zekerheidsbijdragen dd. 03.06.2020

Wat betreft de uitzonderingsgronden zoals voorzien overeenkomstig art. 42quater, §4, 1°, 2°, 3° of 4° waardoor betrokkene het verblijfsrecht zou kunnen behouden, dienen de volgende zaken geduid te worden: vooreerst kan vastgesteld worden dat betrokkene niet voldoet aan de uitzonderingsgrond voorzien in art. 42quater, §4, 1° van de wet van 15.12.1980. Het huwelijk werd afgesloten op 14.03.2018. Er is sprake van een feitelijke scheiding sinds 25.09.2019, vanaf het moment dat referentiepersoon verhuisd is. Beiden staan ook als alleenstaanden in het Rijksregister geregistreerd. Er is geen gezinscel meer sindsdien, het is redelijk te stellen dat er geen sprake is van een minimum aan relatie tussen betrokkene en referentiepersoon. Het einde van de relatie wordt heden door de raadsman van betrokkene betwist. Echter staat dit in schril contrast met wat referentiepersoon heeft verklaard, namelijk dat er geen sprake was van een schijnhuwelijk maar dat het gewoon niet meer ging en dat de echtscheidingsprocedure zou voorkomen in september 2020 (cfr. mail dd. 17.09.2020). Hoe het daaromtrent verder is gelopen, daarover wordt heden geen duidelijkheid geschept. In elk geval kan ook uit het voorgelegde aanslagbiljet blijken dat betrokkene en referentiepersoon hebben aangegeven dat er sprake is van een feitelijke scheiding en dat deze feitelijke scheiding plaats heeft gevonden in 2019. (cfr. aanduiding van codes 1018 en 1019 op de aangifte). In combinatie met de verklaringen van de referentiepersoon en behoudens bewijs van het tegendeel kan geen geloof gehecht worden aan de loutere verklaring in het schrijven van de raadsman dat er wel degelijk nog sprake zou zijn van een relatie. Het schrijven dient als een verklaring op eer te worden beschouwd, waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten. Er werden verder geen objectieve, verifieerbare stukken ter staving voorgelegd waaruit het tegendeel kan blijken (bvb. stukken waaruit blijkt dat zij nog steeds contacten zouden onderhouden, aan hun relatie werken, dat zij nog steeds samen een gezinsleven willen uitbouwen, e.d.m.). Nochtans hebben betrokkene en zijn raadsman meer tijd gekregen dan de vermelde termijn die werd bepaald in de aan betrokkene betekende brief op 05.12.2020. De gezamenlijke vestiging heeft een einde genomen op 25.09.2019 en uit recente verklaringen van de referentiepersoon blijkt dat zij géén gezinscel meer vormen. Het is dus redelijk te stellen dat betrokkenen in géén geval 3 jaar gehuwd geweest waarvan één jaar in het Rijk. (arrest RvV 192 871 dd. 29.09.2017: Er is in casu geen sprake meer van een minimum aan relatie tussen de verzoekende partij en haar Belgische echtgenote. Aldus toont verzoekende partij niet aan dat haar verblijfsrecht niet mocht worden beëindigd op grond van artikel 42quater, §1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet om de loutere reden dat zij nog gehuwd was met haar Belgische echtgenote en arrest 200 566 RvV dd. 1.03.2018: Overeenkomstig vaste rechtspraak van de Raad van State vereist de gezamenlijke vestiging van een vreemdeling die gehuwd is met een Belgische onderdaan, een minimum aan relatie tussen de echtgenoten, een daadwerkelijke en effectief beleefde gezinsband, en is samenwoning daartoe niet vereist (RvS 24 april 1995, nr. 53.030; RvS 5 maart 2004, nr. 128.878; RvS 4 oktober 2005, nr. 149.807; RvS 8 mei 2006, nr. 158.407). Uit de bestreden beslissing blijkt dat een gezinscel niet aanvaard wordt en dat wordt vastgesteld dat er geen gezamenlijke vestiging meer is. Verzoekster betwist dit niet. Artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet bepaalt dat er door de minister (c.q. de staatssecretaris) of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde kan gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie wanneer “het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden,

het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er (...) geen gezamenlijke vestiging meer (is)". De gezinshereniging blijkt achterhaald te zijn. Het einde van de relatie wordt nergens betwist.

Bij gebrek aan gemeenschappelijke kinderen, kan gesteld worden dat de uitzonderingsgronden zoals voorzien in art. 42quater, §4, 2° en 3° eveneens niet van toepassing zijn. Voor wat de uitzonderingsgrond zoals voorzien in art. 42quater, §4, 4° betreft, kan er tot slot gesteld worden dat betrokkene hieromtrent niets voorlegde noch dat er iets uit het dossier zou kunnen blijken met betrekking tot een schrijnende situatie. Daarom lijkt ook deze uitzonderingsgrond aldus evenmin van toepassing te zijn.

Betrokkene toont evenwel aan tewerkgesteld geweest te zijn en heden als zelfstandige voor Deliveroo te werken. Tewerkstelling is zonder meer een positief element. Echter is dit niet afdoende om heden de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht niet te kunnen nemen. Immers, de bestaansmiddelenvoorwaarde betreft een cumulatieve voorwaarde die pas in overweging kan worden genomen als eveneens aan minstens één van de uitzonderingsvoorwaarden zoals omschreven in art. 42quater, §4, 1° tot 4° voldaan is.

Bijgevolg blijkt dat betrokkene aan geen enkele van de uitzonderingsvoorwaarden voldoet, waardoor het verblijfsrecht van betrokkene dient beëindigd te worden.

Ook wat betreft de humanitaire elementen waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling voor de beëindiging van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42 quater, §1, derde lid van de wet van 15.12.1980, dient opgemerkt te worden dat uit het dossier heden niets kan blijken dat de verderzetting van het verblijfsrecht zou rechtvaardigen. Vooreerst blijkt uit niets dat er enig leeftijdsgebonden probleem bestaat of enig medisch bezwaar is dat het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan. Voor wat de economische integratie betreft, blijkt dat betrokkene in het verleden is tewerkgesteld en heden economisch actief als zelfstandige waarbij hij werkt in opdracht van Deliveroo. Hij legde immers volgende stukken voor: overzichtsbladen van leveringen die betrokkene heeft uitgevoerd voor Deliveroo Belgium SPRL van 10.12.2020 tot 31.01.2021; individuele rekeningen 2018 – 2019 – 2020. (over welk bedrijf het gaat waar betrokkene werd tewerkgesteld, is niet duidelijk); aanslagbiljet personenbelasting dd. 20.10.2020.; attestatie fiscale dd. 15.01.2021 waaruit blijkt dat betrokkene geen openstaande schulden heeft voor wat betreft belastingen, boetes, vervolgin[g]skosten, etc; uitprint van MyCareer: overzicht professioneel verleden waaruit tewerkstellingen blijken in de periode van 24.11.2018 tot 21.09.2020; inschrijving zelfstandige met ingang op 02.06.2020; aanvraag tot identificatie voor BTW-doeleinden bij aanvang van een activiteit dd. 16.06.2020; dienstverleningsovereenkomst met Deliveroo dd. 16.11.2020; betalingsuitnodiging sociale zekerheidsbijdragen dd. 03.06.2020 en een attest van het OCMW te Aalst dd. 02.02.2021. Echter, het economisch actief zijn en bijhorend inkomen dat daaruit voortvloeit zijn geen afdoende bewijs van integratie in die zin dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg kan staan, gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Bovendien, indien de wetgever (in deze Europa, die ten grondslag ligt aan de uitzonderingen zoals opgesomd in art. 42quater §4 van de wet van 15.12.1980 door middel van richtlijn 2003/38) vond dat tewerkstelling volstond als reden om het verblijfsrecht verder te zetten, ondanks de beëindigde gezinshereniging, zouden de voorwaarden zoals omschreven in artikel 42quater, §4 niet zijn opgenomen. Bij gebrek aan contra-indicaties dient daarenboven geconcludeerd te worden dat de leeftijd en de gezondheidstoestand van betrokkene toelaten dat hij ook in zijn land van herkomst kan worden tewerkgesteld. Betrokkene is op economisch actieve leeftijd en kan zijn opgedane werkervaringen en de wil om te werken aanwenden in het land van herkomst om aldaar opnieuw aan de slag te gaan. Betrokkene is ook nog voldoende jong om terug te reizen en de draad in het land van herkomst of origine opnieuw op te pikken of er een nieuw leven te starten. De duur van zijn "legaal" verblijf in België is nog heel erg kort (afgifte F-kaart na aanvraag dd. 14.03.2018). Hoe lang betrokkene daadwerkelijk in het land verblijft – illegaal weliswaar – is niet duidelijk. Zelf verklaart hij in het interview dd. 18.01.2018 illegaal in België te verblijven sinds juni 2015. Voorheen zou hij nog een jaar in Frankrijk verbleven hebben. Het eerste spoor van hem in het Rijk gaat terug naar 30.07.2015, waarop hij door de politie op heterdaad betrapt werd op feiten van vandalisme, agressie en openbaar dronkenschap (cfr. PV GE.92.LA.057488/2015 en GE.92.LA.057480/2015). Aan betrokkene werd onrechtmatig de F-kaart afgeleverd. Zijn aanvraag dd. 14.03.2018 werd door DVZ niet in overweging genomen op 30.03.2018. Evenwel, als er in het voordeel van betrokkene wordt gerekend, én als zelfs de jaren van illegaal verblijf in rekening zouden worden gebracht dient opgemerkt te worden dat betrokkene sinds 2015 in België verblijft, en de iets meer dan 5 jaar (waarvan een groot deel in illegaliteit, waaruit sowieso geen rechten kunnen worden geput), niet kunnen opwegen tegenover de 24 jaar dat hij in het land van herkomst heeft gewoond. Er mag redelijkerwijs worden aangenomen dat betrokkene nog voldoende verbondenheid voelt met het land waar hij de nationaliteit van draagt, waar hij volgens de interviews dd. 18.01.2018 zijn secundair onderwijs heeft afgerond en een diploma industrieel onderhoud heeft behaald en waar hij nog zijn ganse familie wonen heeft (moeder en vader,

broer en zus met haar gezin). Verder zou betrokkene geen familie in het Rijk hebben. Hij zou enkele neven hebben die in Duitsland wonen, en verder enkele vrienden die in het Brussels wonen. Bovendien blijken de vrienden ook vaak van Tunesische afkomst te zijn, waardoor het redelijk te stellen is dat hij de taal nog machtig is en hij nog voldoende voeling heeft met de cultuur en gebruiken van in het land van herkomst. Uit het administratieve dossier blijkt dat betrokkene meermaals (zowel in illegaal als legaal verblijf) met de politiediensten in aanraking kwam omwille van diefstal, drugsfeiten (bezit en handel), beschadiging van een dienstvoertuig van de politie, ... Hij kreeg in het verleden ook meermaals een bevel om het grondgebied te verlaten betekend, al dan niet gepaard gaande met een inreisverbod (meer bepaald op 31.07.2015, 27.05.2016 en 20.07.2016) waar hij telkenmale geen gevolg heeft aan gegeven. Betrokkene ging in beroep tegen het inreisverbod dd. 27.05.2016, dit werd echter verworpen bij arrest 179 528 dd. 15.12.2016. Verder blijkt uit consultatie van het ANG dat betrokkene ook nog meermaals in aanraking is gekomen met de politiediensten na de onterechte afgifte van de F-kaart. Het is uiteraard niet betrokkene's fout dat hem de beslissing van DVZ dd. 30.03.2018 niet betekend lijkt te zijn. Echter, betrokkene ging er dus van uit dat hij het regulier verblijfsrecht had verworven, er werd hem een kans geboden om alhier een gezinsleven uit te bouwen. Desalniettemin kon dit klaarblijkelijk geen kentering teweegbrengen in zijn gedrag en bleef hij zich in het drugsmilieu begeven. Uit lezing van het volledige administratieve dossier kan dan ook geen sociale of culturele integratie blijken die een hinderpaal zou kunnen vormen voor het nemen van huidige beslissing. Zelf legt betrokkene een attest van deelname aan Nederlandse lessen bij CVO Gent dd. 17.10.2018 voor waaruit blijkt dat betrokkene geslaagd is voor de modules NT2 – Breakthrough persoonlijk en NT2 – Breakthrough publiek, een aandenken aan de les maatschappelijke oriëntatie (27.01.2020 – 06.03.2020) en een attest van de mutualiteit dd. 22.01.2021 waaruit blijkt dat zijn vraag om als titularis ingeschreven te worden, lopende is. Hieromtrent dient echter opgemerkt te worden dat het heb hebben van een ziektekostenverzekering in België en het volgen van een integrat[i]etraject (maatschappelijke oriëntatie en Nederlandse lessen) verplicht is waardoor van deze elementen geen mate van integratie uit gaat dat het huidige beslissing zou kunnen verhinderen. Immers, het kennen van de regiotaal, de plaatselijke cultuur en gebruiken is nodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven. Dat betrokkene aan deze verplichtingen voldeed geeft eerder een blijk van normaal te verwachten gedrag en kan dus geenszins worden behouden als een vorm van sociale of culturele integratie die een beletsel kan vormen voor het nemen van huidige beslissing.

Tot slot voor wat het gezinsleven betreft, dit werd reeds grotendeels besproken. De relatie tussen referentiepersoon en betrokkene heeft inmiddels een einde genomen.

Er is verder nergens in het dossier enige blijk van een nieuwe relatie die betrokkene zou hebben aangeknoopt in het Rijk. Evenmin is er sprake van minderjarige kinderen van betrokkene in het Rijk, noch andere familieleden. Betrokkene zou enkele vrienden hebben in het Rijk waar hij contacten mee onderhoudt en hij zou enkele neven hebben die in Duitsland wonen. Vriendenrelaties of dergelijke familiebanden in een ander EU-land kunnen geen beletsel kunnen vormen voor het nemen van deze beslissing: in eerste instantie was de F-kaart onterecht afgeleverd, en heden blijkt ook de gezinshereniging achterhaald te zijn. Het staat betrokkene vrij om contacten met deze vrienden in het Rijk te onderhouden via moderne communicatiemiddelen of via periodieke bezoeken in te plannen.

Het is bijgevolg redelijk te concluderen dat uit het geheel van het administratieve dossier niet kan blijken dat betrokkene geïntegreerd is in België of grote moeite doet om geïntegreerd te geraken, in die mate dat het een beëindiging van het verblijf in de weg zou kunnen staan. Er zijn voorts geen tegenindicaties in het dossier terug te vinden die een terugkeer naar het land van herkomst of origine verhinderen.

Gezien het geheel van bovenstaande elementen kan niet gesteld worden dat betrokkene duurzaam verankerd is in België en een beëindiging van het verblijfsrecht dus niet evenredig of inhumain zou zijn.

Bijgevolg wordt het recht op verblijf van betrokkene beëindigd. De F-kaart van betrokkene dient gesupprimeerd te worden.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te zijnen laste te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 42quater en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het evenredigheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de motiveringsplicht.

Hij verschaft de volgende toelichting:

“1.1.

Dat het voorwerp van onderhavig beroep de beslissing is van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 26 februari 2021 waarbij een einde wordt gesteld aan het verblijfsrecht van verzoeker, dat was toegekend op basis van zijn huwelijk met een Belgische dame.

Als motivatie wordt in de bestreden beslissing weergegeven dat verzoeker sedert minstens 25 september 2019 (datum verhuis verzoeker) niet meer zou samengewoond hebben met zijn echtgenote en er geen minimum aan relatie tussen verzoeker en zijn echtgenote meer zou bestaan.

Verzoeker zou niet vallen onder een van de uitzonderingssituaties nu hij geen drie jaar gehuwd was met zijn Belgische echtgenote en er evenmin sprake zou zijn van een schrijnende situatie.

Tenslotte zou er in hoofde van verzoeker geen leeftijdsgebonden of medisch probleem bestaan dat een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg zou staan.

Ook het feit dat verzoeker werkt, zou een positief element zijn, doch niet afdoende zijn om de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht niet te kunnen nemen. Immers, deze tewerkstelling zou geen afdoende bewijs zijn van integratie, doch enkel een voorwaarde om een min of meer menswaardig bestaan te kunnen leiden.

Verzoeker zou dan ook opnieuw kunnen tewerkgesteld worden in zijn land van herkomst, zoals hij voor zijn komst naar België ook deed.

Verzoeker zou immers op economisch actieve leeftijd zijn en zou zijn opgedane werkervaringen en zijn wil om te werken in zijn thuisland kunnen aanwenden om aldaar aan de slag te kunnen gaan.

Verder zou de duur van verzoekers verblijf nog kort zijn en zouden de banden in België niet kunnen opwegen ten opzichte van die van het land van herkomst, waar verzoeker 24 jaar verbleven heeft en waar zijn ouders, broer en zus wonen.

Voor wat betreft de sociale en culturele integratie legde verzoeker een inburgeringsattest en een certificaat van opleiding Nederlands tweede taal voor, doch het volgen van een inburgeringscursus zou verplicht zijn.

Verzoeker zou hiermee niet aantonen dat hij reeds geïntegreerd is in België in die mate dat het een beëindiging van zijn verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan, noch zou dit blijken uit het dossier.

Tenslotte zou er ook geen sprake meer zijn van een gezinscel en de relatie tussen de echtgenoten voorbij zijn en zou er nergens enige blijk zijn van een nieuwe relatie die verzoeker zou hebben aangeknoopt, noch van gemeenschappelijke minderjarige kinderen.

Verweerder meent dan ook om die redenen dat het niet inhumain zou zijn om het verblijfsrecht van verzoeker te beëindigen.

1.2.

Conform artikel 42quater §1, 4° Vw. kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen de vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie, die zelf geen Unieburgers zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie, indien het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, of het geregistreerd partnerschap wordt beëindigd of er geen gezamenlijke vestiging meer is.

Bovendien moet volgens datzelfde artikel, laatste paragraaf, bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf van een familielid van een burger van de Unie, die zelf geen burger van de Unie is, rekening gehouden worden met de duur van het verblijf van de betrokkene in België, de leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, de sociale en culturele integratie in België en de mate waarin er binding[en] zijn met het land van herkomst.

Door deze laatste paragraaf aan het desbetreffende artikel toe te voegen, heeft de wetgever duidelijk gemaakt dat het niet de bedoeling is om steeds de facto een einde te stellen aan het verblijfsrecht van het familielid van de Unieburger van zodra de bovenvermelde situatie zich voordoet.

Verweerder laat evenwel na te motiveren waarom de beëindiging van het verblijfsrecht van verzoeker zich perse opdringt, temeer daar verweerder dienaangaande over een mogelijkheid beschikt en niet over een dwingende plicht.

Verzoeker heeft immers aangetoond dat zij zich ten volle geïntegreerd heeft, op intensieve wijze Nederlandse lessen heeft gevolgd, een inburgeringscursus heeft gevolgd, hij aan het werk is, enzovoort... zodat verzoeker een toonbeeld is van integratie en bovendien op geen enkele wijze ten laste is van de staat.

Integendeel, door zijn tewerkstelling draagt verzoekster zijn (financieel) steentje bij aan de samenleving.

Dat verweerder dan ook geenszins afdoende heeft aangetoond waarom het verblijfsrecht van verzoeker per se diende ingetrokken te worden.

Gelet op de gegeven discretionaire bevoegdheid om al dan het verblijfsrecht in te trekken van verzoeker, diende verweerder in casu immers te precisieren waarom de intrekking van het verblijfsrecht van verzoekster absoluut noodzakelijk was, quod non.

“Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissing, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreide motivering noodzakelijk zijn. De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dat geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur” (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, administratieve rechtsbibliotheek – algemene reeks, VII, Formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185).

Verweerder heeft dan ook nagelaten grondig te motiveren waarom het absoluut noodzakelijk was het verblijfsrecht van verzoeker in te trekken, hoewel de discretionaire bevoegdheid die voortvloeit uit artikel 42quater §1, 4° Vw. dit voorziet.

De bestreden beslissing schend[t] dan ook de artikelen 42quater en 62 Vw. en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en dient vernietigd te worden.

1.3.

Dat de bestreden beslissing ten onrechte motiveert dat verzoeker niet in aanmerking zou komen voor de uitzonderingsgrond voorzien in artikel 42quater, §4, 1°, nu de echtgenoten minstens sedert 25 september 2019 afzonderlijk zouden leven, er geen gezinscel meer zou bestaan, net zomin als een minimum aan relatie.

Echter, conform artikel 42quater §1, 4° Vw. kan er binnen de 5 jaar een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie, indien hun huwelijk, wordt ontbonden of nietig verklaard, of het geregistreerd partnerschap wordt beëindigd of er geen gezamenlijke vestiging meer is.

Desbetreffende heeft het Europees Hof van Justitie uitdrukkelijk gesteld dat een huwelijk niet ontbonden kan worden beschouwd, zolang de echtscheiding niet door de bevoegde instantie is uitgesproken en dat dit niet het geval is bij echtgenoten die enkel gescheiden leven, ook wanneer zij voornemens zijn zich later uit de echt te laten scheiden, zodat de echtgenoot niet duurzaam bij de Unieburger moet wonen om

een afgeleid verblijfsrecht te hebben (cf. arrest HvJ, 13 februari 1985, Diatta, 267/83, Jurispr., p. 567, punten 20 en 22; HvJ, 8 november 2012, C-40/11, lida, punt 58).

Ook het Grondwettelijk Hof bevestigde dit in zijn arrest nr. 121/2013 van 26 september 2013, punt 36.8 : "Om in overeenstemming te zijn met artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2004/38/EG, zoals uitgelegd door het Hof van Justitie, dient artikel 42ter van de wet van 15 december 1980 derhalve zo te worden geïnterpreteerd dat de zinsnede « of [er] [...] geen gezamenlijke vestiging meer [is] » niet slaat op de in die bepaling bedoelde echtgenoot of partner, wat overigens ook blijkt uit het gebruik van het woord «of», maar enkel op de andere familieleden die een verblijfsrecht in het kader van gezinshereniging hebben verkregen".

In casu werd het huwelijk niet ontbonden, noch nietig verklaard en werd al evenmin een echtscheidings-procedure opgestart, zodat er geen sprake is van een ontbonden huwelijk en er dan ook door verweerder geen toepassing kan gemaakt worden van de beëindigingsgrond zoals voorzien in artikel 42quater Vw.

1.4.

Ondergeschikt, indien de Raad van oordeel zou zijn dat het Unierecht in casu niet van toepassing is, dient verwezen te worden naar het feit dat overeenkomstig vaste rechtspraak van de Raad van State, de gezamenlijke vestiging van een vreemdeling die gehuwd is met een Belg, een minimum aan relatie tussen de echtgenoten vereist en is samenwonen daartoe niet vereist (RvS, 24 april 1995, nr. 53.030; RvS, 5 maart 2004, nr. 128.878; RvS, 4 oktober 2005, nr. 149.807; RvS, 8 mei 2006, nr. 158.407).

M.a.w. het feit dat verzoeker niet meer op hetzelfde adres gevestigd is als zijn echtgenote, is onvoldoende om het verblijfsrecht van verzoeker in te trekken.

Evenwel werd verzoeker nooit verzocht om aan te tonen dat er tussen hem en zijn echtgenote nog een gezinscel bestaat en/of er een minimum aan relatie aanwezig is.

Integendeel, verzoeker werd per schrijven dd. 3 december 2020 door verweerder immers enkel uitgenodigd om volgende zaken voor te leggen :

1. bewijzen inzake de duur van zijn verblijf, leeftijd, gezondheid, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie
2. de duur van zijn huwelijk
3. het bewijs van zijn activiteiten of bestaansmiddelen (als werknemer, zelfstandige of beschikker van voldoende bestaansmiddelen)
4. een recent OCMW attest

M.a.w. op geen enkel ogenblik werd door verweerder gerept over het feit dat verzoeker nog een gezinscel en/of minimale relatie met zijn echtgenote diende aan te tonen!

Verzoeker verkeerde dan ook in de veronderstelling dat hij enkel de 4 boven vernoemde zaken diende aan te tonen teneinde zijn verblijfsrecht te kunnen behouden.

Aan verzoeker kan dan ook niet verweten worden dat hij niet op de hoogte was van het feit dat hij minstens nog een minimale relatie met zijn echtgenote diende aan te tonen, wanneer dit op geen enkel ogenblik gevraagd werd door verweerder!

Verweerder diende in zijn schrijven van 3 december 2020 aan verzoeker dan ook minstens uitdrukkelijk te vermelden dat hij eveneens diende aan te tonen dat er sprake is van een gezinscel of een minimale relatie met zijn echtgenote.

Verweerder heeft dit nagelaten te doen, waardoor hij schromelijk is tekortgeschoten aan zijn zorgvuldigheidsplicht!

Indien het bestaan van een minimale relatie tussen verzoeker en zijn Belgische echtgenote cruciaal was om het verblijfsrecht van verzoeker te behouden, diende dit absoluut vermeld te worden in het schrijven dat aan verzoeker werd gericht door verweerder!

Dat de bestreden beslissing dan ook tevens een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel inhoudt.

Immers, aangaande de zorgvuldigheidsplicht dient te worden opgemerkt dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953, RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43)

Verweerder, die wel een schrijven richtte aan verzoeker, diende dan ook hierin te vermelden dat verzoeker niet alleen diende te bewijzen dat hij aan het werk was, enz. doch eveneens dat hij diende aan te tonen dat er tussen hem en zijn echtgenote nog een gezinscel bestond of minstens een minimum aan relatie.

De redelijkheid vereist dat de overheid de bestreden beslissing heeft afgewogen aan de hand van werkelijk bestaande feiten, waarvan zij zich een duidelijke voorstelling heeft kunnen vormen en die van zulke aard zijn dat zij de genomen beslissing naar recht en billijkheid kunnen dragen

Het redelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer men op zicht van de motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Dat de bestreden beslissing dan ook het zorgvuldigheidsbeginsel, evenals het redelijkheidsbeginsel schendt en dient vernietigd te worden.

1.5.

Dat de bestreden beslissing tevens artikel 42quater §1 Vw. schendt waar bepaald wordt dat bij een beslissing om een einde te stellen aan het verblijf van een familielid van de burger, rekening moeten gehouden worden met de duur van het verblijf van de betrokkene in België, de leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, de sociale en culturele integratie in België en de mate waarin er binding zijn met het land van herkomst.

Verweerder heeft wel bepaalde informatie opgevraagd aan verzoeker, doch maakt een onredelijke beoordeling van de door verzoeker verschaftte gegevens.

Voor wat betreft de economische situatie, dient vastgesteld te worden dat verzoeker bewijzen heeft voorgelegd van tewerkstelling, doch deze door verweerder worden afgedaan als een positief elementen, maar niet afdoende om de geen beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht te kunnen nemen.

Dat verweerder evenwel geenszins de huidige economische realiteit buiten beschouwing kan laten, waarbij het als werkzoekende niet evident is om onmiddellijk een tewerkstellingsplaats te vinden en dit wegens de beperkte tewerkstellingsplaatsen door de coronamaatregelen.

Dat verzoeker in deze tijden over een job beschikt, is dan ook zijn persoonlijke verdienste en toont zijn positieve ingesteldheid en motivatie om bij te dragen aan de Belgische economie aan.

Ook de door verzoeker voorgelegde documenten met betrekking tot het volgen van Nederlandse lessen, het volgen van inburgeringscursus,... worden door verweerder geenszins op een redelijke en evenredige wijze beoordeeld.

Dat de bestreden beslissing dan ook kennelijk onredelijk en onevenredig is waar zij stelt dat deze stukken geen verder verblijf in België zouden rechtvaardigen.

1.6.

Dat de elementen die overeenkomstig artikel 42quater, §1, laatste lid Vw. in rekening dienen worden gebracht bij de al dan niet beëindiging van het verblijfsrecht, in casu allen ten voordele van verzoeker spreken :

- duur van het verblijf : verzoek[...]er verblijft inmiddels 5 jaar in België, binnen welke periode hij zich volledig heeft geïntegreerd, zoals blijkt uit het feit dat verzoeker Nederlands spreekt, perfect Franstalig is, werkt en een inburgeringscursus heeft gevolgd

- leeftijd : verzoeker is 31 jaar oud, waardoor hij in de mogelijkheid verkeert om nog vele jaren een bijdrage te leveren aan de Belgische economie, iets wat verzoeker thans reeds doet door middel van tewerkstelling.

- gezondheidstoestand : verzoeker verkeert in een goede gezondheid, hetgeen aangetoond wordt door het feit dat hij middels tewerkstelling in zijn eigen onderhoud voorziet.

- gezins- en economische situatie : verzoeker is tewerkgesteld en kan volledig in zijn levensonderhoud voorzien. Hij heeft nooit enige steun van de overheid ontvangen en vormt dan ook in geen enkel opzicht een last voor de Belgische overheid.

Bovendien werd aan verzoeker nooit gevraagd om aan te tonen dat hij nog een gezinscel vormt met zijn echtgenote en/of zij nog een minimum aan relatie onderhouden. Verweerder kan hieromtrent dan ook geen uitspraak doen en kan dan ook niet poneren dat er van een gezinscel of een minimum aan relatie geen sprake zou zijn.

- sociale en culturele integratie : verzoeker heeft Nederlandse taallessen gevolgd, is perfect Franstalig, is gehuwd met een Belg en spreekt op de werkvloer enkel Nederlands. Tevens neemt hij op actieve wijze deel aan het sociale en culturele leven in België.

De economische, sociale en culturele verankering van verzoeker in België kan dan ook niet ontkend worden en zijn van groter belang dan zijn belangen in Tunesië, waar hij van nul een leven zal moeten opbouwen.

Verweerder heeft dan ook een manifeste appreciatiefout gemaakt bij zijn motivatie door geen of onvoldoende rekening te willen houden met de economische, sociale en culturele verankering van verzoeker.

Dat de bestreden beslissing deze elementen dan ook niet voldoende in rekening heeft gebracht en de beslissing op een kennelijk onredelijke en onevenredige wijze werd genomen, waardoor tevens artikel 42quater werd geschonden.

1.7.

Dat de bestreden beslissing verder opwerpt dat verzoeker meermaals in aanraking zou gekomen zijn met de politiediensten, doch verweerder niet aantoont dat verzoeker op heden een gevaar vormt voor de openbare orde.

Verweerder heeft dan ook geen enkel onderzoek gevoerd naar het huidige persoonlijke gedrag van verzoeker en het feit of hij actueel, op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing nog een gevaar vormde voor de openbare orde en veiligheid.

Dat de loutere verwijzing naar het feit dat verzoeker in het verleden in aanraking is gekomen met de [po]litie, zonder enig bijkomend persoonlijk onderzoek, op zich geen indicatie is voor de reële kans dat verzoeker thans en/of in de toekomst een gevaar zou vormen voor onze openbare orde.

Dat geenszins uit de bestreden beslissing op een afdoende manier blijkt of het huidige persoonlijke gedrag van verzoeker een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt.

Verzoeker wil verwijzen naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 26 februari 2016 nr.163.046 waarin, verwijzende naar de rechtspraak van het Hof van Justitie, wordt gesteld dat het begrip “gevaar voor de openbare orde” geval per geval dient te worden beoordeeld “teneinde na te gaan of de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormen” en “dat het kennelijk onredelijk om op basis van de gegevens van het administratief dossier te besluiten dat de betrokken vreemdeling een gevaar is voor de openbare orde”.

Ook in zijn arrest dd. 10 november 2016 (nr. 169.732) heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen opnieuw, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, geoordeeld dat, opdat een gevaar voor openbare kan worden weerhouden, het niet volstaat dat er sprake was van een wetsovertreding en de hiermee gepaard gaande veroordeling van de maatschappelijk orde.

Opdat een gevaar voor openbare kan worden weerhouden moet er ook sprake zijn van een « werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast » en mag niet op automatische wijze worden besloten op basis van de vaststelling dat er sprake was van een wetsovertreding, aldus de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in voormeld arrest.

Verweerder verwijst enerzijds naar het feit dat verzoeker in aanraking kwam met de politiediensten, doch stelt anderzijds niet dat verzoeker een gevaar uitmaakt voor de openbare orde;

Dat er dan ook niet blijkt of er in casu een voldoende individueel onderzoek of enige concrete betrachting om het evenredigheidsbeginsel te eerbiedigen heeft plaatsgevonden, zodat er tevens sprake is van een schending van het evenredigheidsbeginsel.

Nergens uit de bestreden beslissing blijkt immers dat verzoeker effectief veroordeeld werd en dat zijn aanrakingen met de politiediensten niet louter omwille van kleine baldadigheden was.

Dat de bestreden beslissing dan ook onvoldoende gemotiveerd is.

1.8.

Tenslotte werpt de bestreden beslissing op dat aan verzoeker ten onrechte een F kaart zou zijn afgeleverd, nu een beslissing tot niet-ontvankelijkheid was genomen, doch de gemeente aan verzoeker desondanks een F kaart zou hebben afgeleverd.

Dat de bestreden beslissing verwijst naar de intrekingsleer en poneert dat de afgifte van de F kaart aan verzoeker een onwettige bestuurshandeling was, die ten allen tijde kan worden ingetrokken.

Echter, volgens de klassieke intrekingsleer die door de Raad van State sinds lang wordt toegepast, kan een administratieve rechtshandeling die geen rechten heeft doen ontstaan, steeds, en ongeacht het al of niet regelmatige karakter ervan, worden ingetrokken indien de overheid van oordeel is dat het algemeen belang zulks vereist. Een regelmatige administratieve rechtshandeling die rechten heeft verleend, kan daarentegen niet worden ingetrokken. Zulks wordt geacht strijdig te zijn met de rechtszekerheid (zie o.a. RvS, 7 april 2014, nr. 227.058).

In casu kan de afgifte van de F kaart aan verzoeker geenszins als een onwettige bestuurshandeling worden omschreven en is er sprake van een regelmatige administratieve rechtshandeling die bovendien rechten aan verzoeker heeft verleend, zodat deze niet louter om die reden kan worden ingetrokken.

De in de bestreden beslissing op dit punt weerhouden argumentatie, behelst dan ook een schending van de intrekingsleer en de motiveringsplicht, zodat de bestreden beslissing dient vernietigd te worden.”

3.2.1. De Raad merkt op dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende” zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief wordt aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt immers gesteld dat met toepassing van artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet, het verblijf van verzoeker wordt beëindigd, omdat zijn relatie met zijn Belgische echtgenote een einde heeft genomen. Verweerder heeft erop gewezen dat verzoeker en zijn echtgenote sedert 19 mei 2019 niet langer samenwonen, dat verzoekers echtgenote verklaarde dat een echtscheidingsprocedure werd opgestart en dat verzoeker geen stukken aanbracht waaruit blijkt dat hij nog contacten met zijn echtgenote heeft en hij met haar een gezinsleven wil uitbouwen. Verweerder heeft tevens uiteengezet waarom hij oordeelde dat de door verzoeker aangebrachte stukken geen redenen vormen om hem tot een verder verblijf in het Rijk toe te laten. Daarnaast heeft verweerder geëit dat verzoeker onterecht tot een verblijf in het Rijk werd toegelaten, aangezien er op 30 maart 2018, in antwoord op zijn aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie en op grond van de vaststelling dat hij was onderworpen aan een inreisverbod, een beslissing tot niet-onoverwegingname werd overgemaakt aan de diensten waarbij hij deze aanvraag indiende. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet of in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, kan niet worden vastgesteld.

3.2.2. Inzake de aangevoerde schending van de motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur en derhalve dus van de materiële motiveringsplicht moet worden geëit dat de Raad bij de beoordeling van de vraag of een bestuur deze motiveringsplicht heeft miskend niet bevoegd is om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij het nemen van een beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

De in casu aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht dient te worden onderzocht in het raam van de toepassing van artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet. In deze wetsbepaling is voorzien dat verweerder binnen de vijf jaar na de erkenning van het recht op verblijf een einde kan stellen aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie indien het huwelijk met de burger van de Unie die zij hebben begeleid of vervoegd, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° van de Vreemdelingenwet, wordt beëindigd, of er geen gezamenlijke vestiging meer is. In artikel 42quater, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet is verder bepaald dat verweerder wanneer hij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf wenst te nemen rekening moet houden met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Verzoeker stelt dat artikel 42quater van de Vreemdelingenwet, gelet op het gebruik van het woord “kan”, niet voorziet in een verplichting om steeds een einde te stellen aan het verblijf van een familielid van een burger van de Unie indien deze zich bevindt in een situatie zoals omschreven in § 1, eerste lid, 4° van dit artikel. Het feit dat verweerder gebruik maakt van een mogelijkheid die wordt geboden door de wetgeving laat de Raad evenwel op zich niet toe te besluiten dat enige onwettigheid werd begaan of dat een incorrecte toepassing werd gemaakt van de bepalingen van artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet. Het gegeven dat verweerder vooraleer over te gaan tot de beëindiging van een recht op verblijf, overeenkomstig artikel 42quater, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet, een aantal gegevens in aanmerking moet nemen, wat in casu ook gebeurde, doet aan het voorgaande geen afbreuk.

Uit artikel 42quater, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet kan tevens niet worden afgeleid dat een beëindiging van het verblijf enkel mogelijk is indien dit “absoluut noodzakelijk” is. Deze bepaling vereist slechts dat verweerder bepaalde gegevens in ogenschouw neemt en nagaat of deze eventueel een beletsel vormen om over te gaan tot de beëindiging van het verblijf. Zoals reeds gesteld heeft

verweerder uitvoerig uiteengezet waarom hij meent dat uit de door verzoeker aangebrachte gegevens geen beletsel kan worden afgeleid om de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden te nemen.

Verzoeker benadrukt dat zijn huwelijk nog niet werd ontbonden of nietig werd verklaard, maar toont hiermee niet aan dat verweerder verkeerdelijk stelde dat er geen sprake is van een gezamenlijke vestiging. Het betoog van verzoeker dat het Grondwettelijk Hof heeft overwogen dat artikel 42ter van de Vreemdelingenwet zo moet worden gelezen dat het ontbreken van een gezamenlijke vestiging tussen echtgenoten of partners niet kan worden aangewend om een einde te stellen aan het verblijf van een familielid van een burger van de Unie dat zelf een burger is van de Unie omdat dit niet in overeenstemming is te brengen met wat is bepaald in artikel 13, eerste lid van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de richtlijn 2004/38/EG) is niet ter zake. Verzoeker is geen burger van de Unie, artikel 42ter van de Vreemdelingenwet is dan ook niet van toepassing en verzoeker werd daarenboven nooit toegelaten tot een verblijf in functie van een burger van de Unie die gebruik maakte van zijn recht op vrij verkeer, zodat ook de bepalingen van de richtlijn 2004/38/EG in casu niet spelen.

Verzoeker kan ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat verweerder verkeerdelijk zou hebben gemotiveerd dat er geen sprake meer is van een gezamenlijke vestiging op grond van de vaststelling dat de echtelieden niet op hetzelfde adres zijn gevestigd. Verweerder heeft zich immers niet beperkt tot de vaststelling dat verzoeker en zijn echtgenote sedert meer dan een jaar niet langer samenwonen. Verweerder heeft ook opgemerkt dat verzoekers echtgenote werd gecontacteerd om de situatie toe te lichten en dat deze verklaarde dat *“het niet meer ging om samen te leven”* en een echtscheidingsprocedure werd opgestart. De Raad benadrukt dat om een gezinscel te vormen met een partner het vereist is dat ook deze partner dit wenst en de aan de Raad voorgelegde stukken tonen aan dat verzoekers partner een verklaring aflegde waaruit duidelijk blijkt dat dit niet het geval is. Verzoekers stelling dat hem nooit werd gevraagd om stukken aan te brengen inzake het bestaan van een gezinscel en dat hij niet wist dat hij stukken kon aanbrengen om het bewijs te leveren van zijn relatie met zijn echtgenote is dan ook niet dienstig. Uit het schrijven van verzoekers raadsman van 5 februari 2021 blijkt daarenboven duidelijk dat verzoeker zich zeer goed bewust was van het belang van stukken waaruit het bestaan van een gezinscel kon worden afgeleid en toch bracht hij geen enkel document aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat hij nog enige gezinsrelatie met zijn echtgenote heeft. Ook in de procedure voor de Raad maakt hij niet aannemelijk dat verweerder niet zou zijn uitgegaan van een correcte feitenvinding.

In een volgend onderdeel van zijn middel zet verzoeker uiteen dat hij werkt en dat het, in de huidige economische situatie, niet eenvoudig is om werk te vinden. Hij toont hiermee niet aan dat verweerder kennelijk onredelijk optrad door op een onderbouwde wijze te overwegen dat zijn tewerkstelling geen hinderpaal vormt om een einde te stellen aan zijn recht op verblijf dat hij slechts kreeg om zijn echtgenote te vervoegen.

Verzoeker licht toe dat hij sedert meer dan vijf jaar in België is, dat hij zich heeft geïntegreerd, dat hij eenendertig jaar oud is, dat hij in goede gezondheid verkeert en dat hij, middels een tewerkstelling, in zijn eigen onderhoud kan voorzien. Verweerder had hiervan evenwel kennis en heeft uiteengezet waarom deze elementen geen redenen vormen om verzoeker tot een verder verblijf in het Rijk toe te laten. Verzoeker gaat ook niet nader in op de door verweerder aangevoerde argumentatie en toont in ieder geval niet aan dat deze incorrect is. De bewering van verzoeker dat verweerder een manifeste appreciatiefout heeft gemaakt door geen of onvoldoende rekening te willen houden met zijn economische, sociale en culturele verankering mist zonder meer feitelijke grondslag. Verzoeker laat verstaan dat hij niet akkoord gaat met verweerdens overwegingen, maar toont met zijn toelichting niet aan dat diens argumentatie kennelijk onredelijk is.

In tegenstelling tot wat verzoeker lijkt te menen, verhindert het feit dat hij een zekere sociale, culturele of economische verankering kan aantonen verweerder niet om in casu een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden te nemen.

Voorts moet worden aangegeven dat verweerder de bestreden beslissing niet heeft genomen op grond van de vaststelling dat verzoeker een gevaar vormt voor de openbare orde. Verzoekers beschouwingen

